

Arrest

nr. 285 409 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Peter J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 13 februari 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen advocaat Peter J.P. LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 september 2022 dient verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in. Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde Vingerafdrukken. Deze treffer toonde aan dat verzoeker op 18 augustus 2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk. Op 9 september 2022 wordt verzoeker gehoord.

Op 12 september 2022 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 20 september 2022 instemden met het verzoek met toepassing van artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening.

Op 19 oktober 2022 beslist de gemachtigde van de Staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Op 29 oktober 2022 dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in tegen de voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure is gekend onder het rolnummer 283 498. Tegen de bijlage 26quater dient verzoeker een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in.

Op 13 februari 2023 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris een beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing die het voorwerp uitmaakt van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

“BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten <1>,

naam : Wahidullah

voornaam : Shinwari

geboortedatum : X

geboorteplaats : Yaghi Band

nationaliteit : Afghanistan

in voorkomend geval, alias:

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Oostenrijk.

Bijgevolg dient de betrokkene het grondgebied van België te verlaten en zich binnen de 10 dagen aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van Brugge naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Oostenrijk op 18.08.2022. Op 06.09.2022 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 20.09.2022 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 07.02.2023 aan de politie van PZ Bredene/De Haan dat hij sinds vijf maanden in België verblijft en dat hij het goed heeft in België. Hij tevens dat zijn asielaanvraag in Oostenrijk afloopt op 20.03.2023.. Hij verklaart noch een partner, noch kinderen of familie in België te hebben. Tevens heeft hij geen ziekte die hem zou belemmeren te reizen of terug te keren naar Oostenrijk.

We benadrukken dat de Oostenrijkse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §1, van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit impliceert dus dat het door betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het voorwerp is van een definitieve beslissing. Betrokkene zal bijgevolg, na overdracht aan Oostenrijk, opnieuw toegang verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de Oostenrijk instanties zullen het onderzoek van het verzoek kunnen verder zetten of aanvangen, indien de betrokkene dat wenst. De Oostenrijk instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Bovendien zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We benadrukken dat de Oostenrijk autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde

voorwaarden terug te nemen." We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §2, van Verordening 604/2013: "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond'.

Dit impliceert dus dat het door de betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het voorwerp is van een definitieve beslissing. Betrokkene zal bijgevolg, na overdracht aan Oostenrijk, opnieuw toegang verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de Oostenrijk instanties zullen het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming opnieuw kunnen aanvangen of betrokkene de mogelijkheid bieden een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. , indien betrokkene dat wenst. De Oostenrijk instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Het verzoek om internationale bescherming zal door de Oostenrijk instanties op zijn mérites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Bovendien zal betrokkene gemachtigd zijn om te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Oostenrijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Oostenrijk dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Oostenrijk autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijk autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Oostenrijk, door de Oostenrijk autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Oostenrijk. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico op blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Oostenrijk, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (S:info- Inout -> Dublinrapporten -> map eurodac land - referenties

allemaal kopiëren) + rapporten in Evibel klasseren niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Oostenrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Oostenrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Oostenrijk omwille van structurele tekortkomingen in het Oostenrijk systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Oostenrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Oostenrijk momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Oostenrijk autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Oostenrijk door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Oostenrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Oostenrijk en de organisatorische Problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare

methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Oostenrijk te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Oostenrijkse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure voor het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Oostenrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Oostenrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Oostenrijkse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 07.02.2023 aan de politie van PZ Bredene/De Haan dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar Oostenrijk.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Oostenrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Oostenrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan

omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 07.02.2023 aan de politie van PZ Bredene/De Haan dat hij geen partner, noch minderjarige kinderen, noch familie in België heeft. Uit het administratief dossier blijkt eveneens niet dat hij een gezinsleven heeft zoals bepaald in artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zieh naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 74/17, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 EVRM en van het zorgvuldigheidbeginsel. Het middel luidt:

“De ernst van de middelen

De bestreden beslissing schendt de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen die een schending van het non-refoulementsbeginsel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiwet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, waarvan niet kan worden afgeweken, uitmaken.

Het Europees Hof van de Rechten van de Mens oordeelt zoals verwerende partij herhaalt, dat verzoekende partij niet aan een andere lidstaat mag worden overdragen wanneer dit leidt tot een te verwachten schending van het voormelde absolute artikel 3 (EHRM 30 Oktober 1991 Vilvarajah et al., Series A no. 215, § 108 in fine; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa et al., no. 27.765/09, § 117; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, §§ 94-95).

Verwerende partij dient de te verwachten gevolgen desnoods proprio motu te onderzoeken (EHRM 29 april 1997 H.L.R., nr. Reports 1997-III; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, § 60; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa et al., no. 27.765/09, § 116; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, § 95).

De nodige informatie daartoe staat in het AIDA-rapport zoals verzoekende partij infra aantoon. Verwerende partij weet dit minstens dient vanuit haar wettelijke opdracht dit te weten. Uit de zinssnede «op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisatie

(S:info-Inout -> Dublinrapporten -> map eurodac land - referentie allemaal kopiëren) + rapporten in Evibel klasseren» dat blanco bleef blijkt dat verwerende partij het AIDA-rapport niet heeft geraadpleegd. Zij handelde hierdoor onzorgvuldig.

Om dezelfde reden noteert zij verder verkeerd, zoals verzoekende partij infra aantoonde, dat «er geen dergelijke meldingen terug te vinden» zijn en is de bewering «In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van (...) de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming dergelijke structurele tekortkomingen vertoont».

Verwerende partij geeft toe dat Oostenrijk te kampen heeft met een overvloedige toestroom aan vluchtelingen («Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Oostenrijk momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten», cf. stuk nr. 2, onder meer p. 3/6). Om die reden weet verwerende partij dat Oostenrijk zes maanden geleden op elke brief tot overname antwoordde terwijl zij dat de laatste drie maanden niet meer doet omdat zij het niet meer kan bolwerken. Verwerende partij verzwijgt dit en kan daarom niet overtuigend argumenteren dat «dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan Oostenrijk blootgesteld zal worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen» (ibidem). Verwerende partij kan zich ingevolge haar voormelde persoonlijke ervaringen verbergen achter de Stelling dat er «evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende voorhanden» zijn «waaruit blijkt dat (...) opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Oostenrijk door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn» (ibidem).

Om dezelfde redenen van persoonlijke ervaringen zoals voormeld kan verwerende partij niet ernstig of overtuigend argumenteren dat «Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Oostenrijk en de organisatorische Problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd» (cf. stuk nr. 2, p. 3/6).

Dergelijke argumentatie komt er op neer dat als Belgische media berichten dat kinderen bij gebrek aan opvang op straat moeten slapen en Fedasil haar meubels door een gerechtsdeurwaarder in beslag ziet worden genomen om te gelde te worden gemaakt louter en alleen omdat het in die media wordt bericht van elke objectiviteit en waarheid zou zijn ontdaan. Het motief is kennelijk niet draagkrachtig.

Verzoekende partij werd in Oostenrijk verplicht haar vingerafdrukken te geven terwijl zij dit niet wilde en al helemaal geen verzoek om internationale bescherming wenste te doen.

Door de vingerafdrukken niet vrijwillig te geven, valt verzoekende partij onder Article 18(1), 7) van het BFG-VG (Federal Office for Immigration and Asylum|Bundeamt für Fremdenwesen und Asyl - Procedures Act) (cf. stuk nr. 3, p. 32) dat toelaat om het schorsend effect van de asielaanvraag in te trekken en onder artikel 18 (2) van het BFG-VG dat het opschortend effect verplicht intrekt wanneer er een risico op onderduiken bestaat (ibidem, pp. 32, voetnoot nr. 79, en 65 voetnoot nr. 231).

Artikel 76(3) van het FPG (Aliens Police Act, Fremdenpolizeigesetz) bepaalt dat wie onderdook tijdens de asielprocedure, wat verzoekende partij deed door naar België te komen en alhier asiel aan te vragen, kwalificeert als 'risico op onderduiken' (cf. stuk nr. 3, p. 130 en voetnoot nr. 486).

Verzoekende partij verliet Oostenrijk en vroeg asiel in België aan. Dat wil zeggen dat zij door Oostenrijk te verlaten valt onder het voormelde artikel 18(2) van het BFG-VG.

Een ander direct gevolg is dat in toepassing van artikel 24 (3) van het AsylG (Asylum act, Asylgesetz) er geen zekerheid meer is verzoekende partij ten gronde wordt gehoord (cf. stuk nr. 3, p. 51 en voetnoot nr. 163).

Verder wordt in toepassing van artikel 28(2) van de AsylG de asielprocedure niet langer als relevant beschouwd (cf. stuk nr. 3, p. 57 en voetnoot nr. 198).

Het argument van verwerende partij dat verzoekende partij juridische bijstand zou genieten zoals de wet voorziet (cf. de stuk 3, pp. 58 en 60) om tegen de Oostenrijkse beslissing in beroep te gaan (cf. stuk nr. 3, p. 32) dient dit ernstig genuanceerd te worden door de vaststelling dat gratis juridische bijstand moeilijk te verkrijgen is (cf. stuk nr. 3, p. 60).

In toepassing van artikel 18(2), 7) van de BFG-VG komt verzoekende partij de versnelde procedure terecht ('accelerated procedure', cf. stuk nr. 3, p. 65) dat leidt tot vasthouding wat op haar beurt de toegang tot gratis juridische bijstand andermaal ernstig bemoeilijkt (cf. stuk nr. 3, p. 66).

Dublin returnees zoals verzoekende partij hebben bovendien een verhoogde kans om in een deportatie centrum te worden geplaatst (cf. stuk nr. 89).

Het motief van verwerende partij dat verzoekende partij in beroep kan gaan wordt hiermee door het AIDA-rapport van april 2022 tegengesproken.

Het ingeroepen motief kan de bestreden beslissing kennelijk niet schragen.

Zelfs indien verzoekende partij in de normale asielpcedure zou terechtkomen dan nog is de kans reëel dat zij door inactiviteit van de Oostenrijkse overheid een volgende asielaanvraag moet indienen (cf. stuk nr. 3, p. 77) die haar opnieuw onder de hiervoor beschreven problematiek brengt. Zij die een volgende asielaanvraag indienen hebben eveneens een reële verhoogde kans in een deportatie centrum te worden geplaatst (cf. stuk nr. 3, p. 129).

Verwerende partij heeft de te verwachten gevolgen van de bestreden beslissing kennelijk niet onderzocht zoals zij door het EVRM en de vaste rechtspraak van het EHRM positief verplicht wordt te doen terwijl het AIDA-rapport van april 2022 dit duidelijk en ontegensprekelijk aangeeft waardoor verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing kon komen.

Door de te verwachten gevolgen van de bestreden beslissing niet ernstig te onderzoeken handelde verwerende partij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Om deze en voorgaande redenen ontbreekt het ingeroepen motief dat Oostenrijk niet tot direct of indirect refoulement zal overgaan aan ernst en wordt het op gedocumenteerde wijze tegengesproken.

Het ingeroepen motief kan de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Om deze en voorgaande redenen maakt verzoekende partij aannemelijk dat zij na overdracht aan Oostenrijk een reëel risico op blootstelling aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (reële kans op refoulement zonder onderzoek van haar nood aan internationale bescherming) in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij reëel blootstelt aan voornoemde hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen schendt zij het verbod op refoulement.

Schending van het verbod op refoulement zoals uitgedrukt door artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde voorhanden die verwerende partij ontslaan van enige motivering daaromtrent.

Om deze en voorgaande redenen kunnen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

2.2.2. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld omdat de bestreden beslissing een hiaat bevat met betrekking tot de bronvermelding. Verzoeker stelt dat hij in Oostenrijk weigerde om zijn vingerafdrukken vrijwillig te geven en dat hij om die reden onder artikel 18 (1), 7) van het BFG-VG zou vallen dat toelaat om het schorsend effect van het verzoek om internationale bescherming in te trekken. Hij stelt dat juridische bijstand moeilijk te verkrijgen zou zijn en dat Dublin-terugkeerders door inactiviteit van de Oostenrijkse overheid een verhoogde kans zouden hebben om in het deportatiecentrum geplaatst te worden.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Artikel 3 EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het EHRM oordeelt dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift geeft verzoeker een algemeen betoog over een slechte behandeling van asielzoekers in Oostenrijk. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij bij een terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

Er rust een zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van artikel 3 EVRM inroept. De vreemdeling dient ernstige en duidelijke redenen bij te brengen om het risico als omschreven in artikel 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verzoeker slaagt er niet in een concrete aanwijzing te geven dat hij slecht is behandeld in Oostenrijk.

Verzoeker heeft de kans gekregen om alle concrete informatie die hij ter zake ter beschikking had te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoeker gevraagd: *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”*

Verzoeker antwoordde dat hij zich verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij geen informatie zou hebben gekregen omtrent de opvang en hij via een vriend hoorde dat het acht uur wandelen was en daardoor de nacht op straat zou hebben doorgebracht.

De Raad merkt hieromtrent op dat de gemachtigde reeds in de weigeringsbeslissing van 19 oktober 2022 motiveerde dat de Oostenrijkse instanties middels het akkoord van 20 september 2022 bekendgemaakt hebben dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van verzoeker, en dat personen waarover het initieel verzoek nog geen beslissing werd genomen geen obstakels tegenkomen om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Ook werd erop gewezen dat er in het AIDA-rapport (update april 2022) vermeld wordt dat deze verzoekers ook geen moeilijkheden ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de Oostenrijkse opvangvoorzieningen (AIDA p. 56). Gelet op voormelde verklaring is verzoeker niet ernstig waar hij op heden in zijn verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de eerste maal een waslijst aan vermeende tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem aanhaalt.

Waar verzoeker beweert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen zorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd omdat de hyperlink van de door hem geconsulteerde bron niet vermeld wordt, laat de Raad gelden dat het louter ontbreken van de hyperlink niet toelaat te besluiten dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd. Verzoeker slaagt er niet in om de door de gemachtigde gedane vaststelling dat *“er nergens melding wordt gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Oostenrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”* te weerleggen. De Raad benadrukt dat de gemachtigde, in de weigeringsbeslissing van 19 oktober 2022 een beoordeling heeft gemaakt van de situatie van Dublin-terugkeerders in Oostenrijk. In die weigeringsbeslissing wordt verwezen naar het AIDA-rapport (update 2022) en het is datzelfde rapport waarop de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund. Verzoeker voert aan dat het schorsend effect van de asielprocedure hem ontnomen zou worden omdat hij geweigerd heeft om zijn vingerafdrukken te laten nemen. Het artikel waarnaar verzoeker verwijst heeft betrekking op de gewone asielprocedure, en dus niet op de asielprocedure die doorlopen wordt door Dublin-terugkeerders. Verzoekers kritiek is niet dienstig. Het AIDA-rapport (update 2022) stelt met betrekking tot Dublin-terugkeerders:

“2.7. The situation of Dublin returnees

Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA or the BVwG.”

Met betrekking tot het betoog dat verzoeker geen juridische bijstand in Oostenrijk zal genieten, laat de Raad gelden dat het AIDA-rapport niet toelaat te besluiten dat een Dublin-terugkeerder van gratis juridische bijstand verstoken zou blijven als hij aan de voorwaarden daartoe voldoet. Bovendien blijkt er evenmin dat de bijstand van een advocaat een absolute vereiste zou zijn bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Oostenrijkse asielinstanties.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij toegeeft dat Oostenrijk te kampen heeft met een overvloedige toestroom aan vluchtelingen en dat de verwerende partij verzwijgt dat Oostenrijk zes maanden geleden op elke brief tot overname antwoordde terwijl zij dat de laatste drie maanden niet meer doet omdat zij het niet meer kunnen bolwerken.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat Oostenrijk zes maanden geleden op elke brief tot overname antwoordde terwijl zij dat de laatste drie maanden niet meer doet. Bovendien lijkt het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde te stellen dat in ieder geval *“dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Oostenrijkse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een*

onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.”

Verzoeker betoogt dat de argumentatie in de bestreden beslissing met betrekking tot de media er op neerkomt *“dat als Belgische media berichten dat kinderen bij gebrek aan opvang op straat moeten slapen en Fedasil haar meubels door een gerechtsdeurwaarder in beslag ziet worden genomen om te gelde te worden gemaakt louter en alleen omdat het in die media wordt bericht van elke objectiviteit en waarheid zou zijn ontdaan.”* Het volstaat er dienaangaande op te wijzen dat de tussenkomst van een gerechtsdeurwaarder bij Fedasil het gevolg is van vonnissen van de rechterlijke macht en niet *“omdat het in die media wordt bericht”*.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 2 en 3 van het EVRM of van artikel 74/17, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is niet ernstig.

2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. DILLEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DILLEN

M. MILOJKOWIC